

Homilies

SANT ANTONI MARIA CLARET

Temple de sant Antoni Maria Claret - Vic, 24-10-2016

Celebrar l'eucaristia en el temple on reposen les restes de sant Antoni Maria Claret, en aquest mateix dia, 24 d'octubre, quan arreu del món se celebrà la festa del sant, ens omple de goig i de sa orgull; però, al mateix temps, és una crida a viure amb responsabilitat el do que Déu ens fa. Perquè no solament Vic i tota la seva diòcesi és el lloc del repòs de les seves restes, sinó que en aquesta terra va néixer, va créixer, va viure, es va formar en el treball dels telers, va rebre la formació en el Seminari d'aquesta ciutat, va exercir el ministeri sacerdotal a Sallent i després a Viladrau, i per moltes, moltes parròquies va predicar i va exercir el ministeri de la confessió i de la celebració dels sants misteris. Aquí també és on se li van unir altres germans i va néixer la congregació dels Missioners Fills de l'Immaculat Cor de Maria. Sense oblidar tampoc que a la catedral de Vic va ser consagrat bisbe, per a ser enviat com a arquebisbe a Santiago de Cuba.

En aquesta ciutat i en aquesta diòcesi ell va rebre molts dons de gràcia, als quals va correspondre amb tota fidelitat. I així es va fer aquest gran missioner de la nostra terra i de molts altres llocs i, pel seus fills, els claretians, missioner per tot el món. Del Pare Claret hem d'assenyalar sobretot el seu zel missioner i evangelitzador. La seva mirada al món i la seva escolta atenta a la voluntat del Senyor feien néixer el gran missioner. Paraules com les que hem escoltat en la primera lectura del profeta Isaïes no eren per a ell una paraula bonica del Senyor, sinó que, com una espasa tallant, arribaven al seu cor: *Qui hi enviaré? Qui ens hi anirà?* Ell mateix deia: «En molts passatges de la Santa Bíblia sentia la veu del Senyor que em cridava perquè sortís a predicar. El mateix em passava en l'oració» (*Autobiografia*, 112). I la seva resposta, com el profeta, fou ben clara: *Aquí em teniu: envieu-m'hi*. I així fou, amb un cor encès d'amor i de zel pel Senyor i per la salvació de les ànimes, es llançà, pobre i a peu, pels camins del món per anunciar l'amor de Déu que vol la salvació de tots els homes.

I nosaltres, ¿tenim també el nostre cor ben obert a la Paraula de Déu que ens convida ara i aquí a esdevenir missioners de Crist? La missió és sempre actual per a l'Església, i en ella, per a tots els qui la formem, sigui quina sigui la nostra vocació en el seu si. Perquè la missió és única i l'Església no té cap altra vocació que la d'evangelitzar, fer present enmig del món l'Evangeli de Jesús. Els nostres temps, com els de sant Antoni Maria Claret, són temps apassionants per a l'anunci de l'Evangeli. En el seu temps els costums cristians i el cor de l'anunci de l'evangeli, el que el papa Francesc anomena el *Kerygma*, s'anaven desdibuixant en el cor del poble cristià. Els temps difícils de guerres fratricides havien minat l'esperança i la imatge del Déu amor. Era necessari un nou anunci, amb donació plena, amb tots els mitjans adequats de paraula, tant parlada com escrita, de presència i de misericòrdia oferta.

I en els nostres temps de manca d'esperança, de buit interior, de tristesa que trenca el cor de molts, de relativisme moral i religiós, d'hedonisme fàcil i narcotitzador, de messianismes socials i polítics que prometen molt però no fan res més que apartar el cor de l'home del seu centre, de la seva veritat, de Déu creador, alliberador i santificador; en aquest nostre temps, ¿què ens demana el Senyor a nosaltres per tal de donar resposta com sant Antoni Maria Claret al repte evangelitzador?

Al meu entendre, una sola cosa: sortir a l'encontre dels germans, portant la misericòrdia divina. Els homes i dones del nostre temps, com la de tots els temps, volen sempre el mateix: un amor vertader que ompli el seu cor. I nosaltres hem de tenir aquesta certesa, que no és pas fàcil de mantenir en el nostre món, on es viu la dictadura del relativisme: l'únic amor capaç d'omplir del tot el cor és Jesús, el Fill de Déu, Fill de Maria, mort i ressuscitat, viu entre nosaltres. Amb paraules del papa Francesc, molt adients en aquesta Any de la Misericòrdia, Jesús és el rostre de la Misericòrdia del Pare; ell és el rostre invisible del Pare invisible. Aquesta és la nostra sortida missionera que Déu vol i els nostres germans esperen de nosaltres: que els portem Crist. Ara bé, ¿com podrem portar Crist als germans si ell no és del tot el centre del nostre cor? Ser missioner solament s'estén i és possible des d'un cor enamorat de Jesús. ¿Com puc encomanar Crist als meus germans si el meu cor no està malat d'amor per ell? I amb paraules del Pare Claret: «I jo em dic a mi mateix: un fill de l'Immaculat Cor de Maria és un home arborat de caritat i que abranda arreu on passa; que desitja eficaçment i malda per tots els mitjans d'encendre tot el món en el foc de l'amor diví; res no l'esvera; frueix en les privacions; aborda els treballs; abraça els sacrificis; es complau en les

calúmnies i s'alegra en els turments; no pensa sinó com seguirà i imitarà Jesucrist a treballar, a sofrir, i a procurar sempre i únicament la major glòria de Déu i la salvació dels homes» (*ibídem*, 34). Siguem clars, germans: la fredor del nostre món solament pot ser vençuda pel foc de l'amor de Crist; si els nostres cors no estan plens d'aquest foc, què podem esperar? Demanem al Senyor, per intercessió de sant Antoni Maria Claret, el do de l'amor encès per Crist i amb zel d'encomanar aquest foc al cor dels nostres germans.

Hem de sortir a trobar-nos amb el nostres germans amb la misericòrdia de Déu en el nostre cor. Solament el qui en el seu cor experimenta dia a dia la misericòrdia de Déu pot portar-la de veritat als seus germans que necessiten aquesta misericòrdia. Com el publicà de l'evangeli de diumenge passat, invoquem la sola misericòrdia de Déu? ¿Realment ens sentim pecadors i necessitats de la misericòrdia divina? ¿Ens apropem a les fonts de la misericòrdia divina? La confessió humil i sincera dels nostres pecats és el camí volgut pel Senyor per a rebre la misericòrdia divina els qui som pobres i pecadors. Els qui vivim de pura misericòrdia, al nostre torn, no podem fer res més que deixar passar del nostre cor a les mans i al cor del germà la misericòrdia que hem rebut. D'ací neix la necessitat de les obres de misericòrdia que Francesc, papa, ens ha recordat de manera especial en aquest Any de la Misericòrdia i que sant Antoni Maria Claret recordava que hem de practicar. Ell recomanava, entre les jaculatòries que resava cada dia, repetir: «Visquin les obres de misericòrdia!» (*ibídem*, 269). Redescobrim, doncs, les obres de misericòrdia corporals: donar menjar al famolenc, donar beure a l'assedegat, vestir el despullat, acollir el foraster, assistir els malalts, visitar els presos, enterrar els morts. I no oblidem tampoc les obres de misericòrdia espirituals: donar consell a qui ho necessita, ensenyar a qui no sap, corregir a qui va errat, consolar el trist, perdonar les ofenses, suportar amb paciència les persones que ens molesten, pregar a Déu pels vius i pels difunts.

Fem ben nostra avui i cada dia la pregària del Pare Claret: «Oh Déu meu i Pare meu!, feu que us conegui i us faci conèixer; que us estimi i us faci estimar; que us serveixi i us faci servir; que us lloï i us faci lloar de totes les criatures. Concediu-me, Pare meu, que tots els pecadors es converteixin, que tots els justos perseverin en la gràcia i que tots aconseguim la glòria eterna. Amén» (*ibídem*, 233).

CELEBRACIÓ CONCLUSIVA DIOCESANA DE L'ANY DE LA MISERICÒRDIA

Catedral de Vic, 13-11-2016

Diumenge XXXIII/C

Diu el Senyor per boca del salmista: *El qui m'ofereix accions de gràcies reconeix la meua glòria* (Sl 49,23). I és això mateix el que avui nosaltres, com a Església que peregrina en aquesta beneïda terra de la diòcesi de Vic, volem fer quan l'Any de la Misericòrdia arriba al seu terme: donar gràcies al Senyor per tots els dons que ha vessat en els nostres cors i, al mateix temps, reconèixer la glòria de Déu, que se'ns ha manifestat plenament en el rostre humà del seu Fill. Ell és el rostre de la misericòrdia del Pare. En Jesús se'ns fa visible Déu invisible.

En veritat han estat molts els dons de gràcia que hem rebut en aquest any sant. La mateixa convocatòria del sant pare Francesc ja va ser una gràcia. Ha estat el primer Any de la Misericòrdia que un papa convoca per a tota l'Església. La misericòrdia ha pres, gràcies a aquesta convocatòria i celebració, el relleu que li pertoca en el si de l'Església i en el diàleg amb el món. En paraules de Francesc, papa, «sempre tenim necessitat de contemplar el misteri de la misericòrdia. La misericòrdia és font d'alegria, de serenitat i de pau. La misericòrdia és condició per a la nostra salvació. Misericòrdia és la paraula que revela el misteri de la Santíssima Trinitat. Misericòrdia és l'acte darrer i suprem amb el qual Déu ve a trobar-se amb nosaltres. Misericòrdia és la llei fonamental que habita en el cor de cada persona quan mira amb ulls sincers el germà que troba en el camí de la vida. Misericòrdia és la via que uneix Déu i l'home, perquè obri el cor a l'esperança de ser estimats malgrat el límit del nostre pecat» (MV, 2).

La Paraula de Déu, que en aquest diumenge ens ha estat proclamada, ressona en els nostres cors amb la certesa que la misericòrdia no finirà mai. Perquè és l'essència més íntima de Déu, perquè és la raó profunda de tot el que existeix, perquè en ella rau la nostra esperança per a poder seguir caminant, malgrat les contrarietats, els entrebancs, els límits de la nostra pobresa i del nostre pecat. Sí, el nostre pecat! En aquest any hem après, encara més, a reconèixer-nos pecadors. No hem tingut cap recança a apropar-nos al confessor i reconèixer el nostre pecat, però, al mateix temps, i encara més, hem reconegut la immensitat de l'amor de Déu que sempre perdona, sempre estima, sempre guareix el nostre cor. Sí, hem tastat i hem vist que n'és, d'alt, de profund,

d'ample i de llarg l'amor misericordiós del nostre Déu. Hem experimentat que el nostre Déu és ric en misericòrdia.

Sí, la misericòrdia no finirà mai. El profeta Malaquies ens ha parlat d'aquell dia que vindrà abrusador com una fornal. I certament és així. La misericòrdia de Déu, que abraça la bondat i la justícia, serà el judici definitiu de la vida de la humanitat, de tots i cada un dels homes de la història; també de tots i cada un de nosaltres. Aquest foc de bondat i justícia destriarà el que és veritat del que és mentida; el que és amor del que és egoisme. El Senyor posarà a llum el que hi ha en el cor de tota persona. Però, al mateix temps, també nosaltres tenim la certesa que aquesta misericòrdia que serà present a la fi, també és la que ens acompanya en la nostra vida. Recordem aquelles paraules del Senyor: *He vingut a calar foc a la terra. Com voldria ja veure-la cremar!* (Lc 12,49). Sí, el Senyor és el qui, amb la seva mort i resurrecció, i amb l'enviament de l'Esperit Sant, ha encès el món amb el foc de la misericòrdia, que ell vessa contínuament en els nostres cors, amb el perdó i la guarició transformadora. I, al mateix temps, aquest foc que Jesús vol encendre en el món és la misericòrdia oferta als germans més necessitats. Donem gràcies al Senyor per tots els qui deixen passar la misericòrdia de Déu pel seu cor, per tal que arribi neta i clara al cor dels germans. En aquest Any de la Misericòrdia, el papa Francesc va inscriure en el cànon dels sants de l'Església santa Teresa de Calcuta. Ella és model d'acolliment de la misericòrdia de Déu en el seu cor i de la misericòrdia oferta als més pobres d'entre els pobres, els malalts i moribunds del carrer, els infants abandonats. Entre nosaltres, tant de manera institucionalitzada com personal, aquesta misericòrdia es fa present ajudant i servint els qui tenim a prop i els qui són més lluny. Dono gràcies al Senyor per tots i cada un dels qui viu la misericòrdia dia a dia, posant l'amor per davant de l'egoisme, el perdó per davant del ressentiment i el tancament.

Sant Pau en la segona carta als cristians de Tessalònica els deia ben clarament: *Qui no vulgui treballar que no mengi*. L'espera dels temps i del regne definitius no ens ha de distreure del camí que hem de recórrer per aquest món. Però sí que l'esperança de la vida definitiva ens ha d'esperonar a donar sentit al que fem i al que deixem de fer com a cristians. El que realment val és el que és amarat d'amor. Un dels reptes més gran que tenim com a cristians enmig d'un món que s'allunya de la fe cristiana, és el testimoniatge de la nostra esperança, el que ens recorda sant Pere: *Estigueu sempre a punt per a donar una resposta a tothom qui us demani la raó de la vostra esperança* (1Pe 3,15).

Nosaltres som els qui sabem que serem jutjats per la misericòrdia divina; però, al mateix temps, sabem també que hem de viure en la misericòrdia; més no pas com una càrrega imposada, sinó com aquells que ens sentim tan i tan estimats per Déu, que no podem fer res més que oferir el que hem rebut a mans plenes del cor misericordiós del nostre Pare. Reflexiona sant Agustí: «Si vols que Crist sigui misericordiós, sigues misericordiós abans que ell vingui, perdona els qui han comès alguna cosa contra teu, dóna allò que tens i que és superflu. I, ¿de qui és el que dones sinó de Déu? Si donessis de debò coses teves seria un donatiu, però el que dones és de Déu; es tracta, doncs, d'una restitució. Perquè, *què tenim que no hàgim rebut?*» Així, germans, quin és el treball que el Senyor vol de nosaltres? Amor, misericòrdia, perdó demanat humilment i ofert generosament, caritat concreta i efectiva, almoines que brollin d'un cor agraït a Déu.

I en l'evangeli hem escoltat com Jesús ens anuncia que la vida del cristià no és un camí de roses, sense dificultats. L'or ha de ser provat al gresol, al foc. També la nostra fe, esperança i caritat en les proves de la vida han de manifestar la seva autenticitat. El Senyor ens convida a sofrir amb constància i així guanyar la vida per sempre. I mentre caminem per aquest món no se'ns demana res més que el testimoniatge del que portem al cor. Que la nostra vida sigui expressió del que portem al cor. Una vegada més, estimats germans, us torno a fer la crida a ser evangelitzadors, testimonis de Crist amb les obres de misericòrdia, enmig del nostres germans, a casa, en el treball, al carrer, en la parròquia, en l'escola... Siguem testimonis de Crist en aquest moment en què molts dels nostres conciutadans van abandonant la fe. Hi ha molts joves – molts pares joves! – que no porten la fe al cor i no porten els seus fills a les fonts de la misericòrdia. Siguem testimonis de Crist amb les obres de misericòrdia, perquè molts puguin obrir els ulls als enganys del món, que promet molt però ho pren tot. Que molts puguin entendre que l'home sense Déu no és res, és com un vaixell sense timó, no sap on va. Siguem testimonis de Crist amb la valentia i la gosadia d'afrontar els messianismes de tot tipus que volen arrencar del cor de l'home la veritat del que és, fill de Déu, i apartar-lo, per tant, de la font de l'amor que no mor mai. Siguem testimonis, des de la nostra feblesa pecadora, però confiada en la misericòrdia de Déu, de la bellesa de la família cristiana, de l'amor de l'home i la dona, fidel, indissoluble, fecund, com a fonament de la família. Siguem testimonis de Crist i tinguem misericòrdia de tants dels nostres germans en els cors i en els ulls dels quals hi ha tanta tristesa, soledat i buidor. En el cor de tota persona humana hi ha una set d'amor i de veritat que solament la pot assaciar Jesucrist, el rostre de la misericòrdia del Pare.

Avui, doncs, som convidats a cantar amb Maria, la Mare del Senyor, l'amor de Déu que s'estén de generació en generació. Certament el Senyor, ric en misericòrdia, s'ha recordat del seu amor a favor nostre i en aquest Any de la Misericòrdia ens ha renovat el seu amor. Donem gràcies al Senyor, avui i sempre, reconeixent la seva glòria. Amén. Amén.

ENTERRAMENT JOSEP TORRAS BACARDIT

Parròquia de la Mare de Déu del Carme - Manresa, 21-11-2016

Dn 12,1-3 // Jn 12,23-28

La llarga i fecunda vida del nostre germà, Mn. Josep Torras Bacardit, avui, en la seva missa exequial, és presentada al Senyor per tots nosaltres com una ofrena plaent a Déu totpoderós i etern, ric en misericòrdia i estimador dels homes. La nostra pregària pel seu etern descans és amarada d'agraïment per la seva llarga vida sacerdotal, cinquanta-nou anys, plena de donació, ací, entre nosaltres, en aquesta diòcesi, i en les missions a l'Argentina i a Veneçuela. Diversitat de ministeris i encàrrecs, però el mateix cor sacerdotal que volia donar-se del tot, per tal que la comunitat dels creients en Crist prenguéssin la seva fesomia pròpia: la d'una veritable comunitat de seguidors de Crist en el si de l'Església catòlica. Aquest era el seu deler i el seu treball: formar veritables comunitats.

Com a bisbe d'aquesta diòcesi en els darrers tretze anys, sóc testimoni d'aquest desig. Moltes foren les contrarietats per raó de les malalties i l'edat; però el zel pel servei el feia seguir endavant. Quan ja no va ser possible, i hagué de deixar el servei directe a la parròquia de la Mare de Déu de Valldaura, ell estava ben content de poder tenir «una comunitat telemàtica», amb el seguiment de persones que al llarg de la seva vida sacerdotal havia conegut i servit, a través d'internet. A ells els feia arribar la Paraula de Déu amb les seves reflexions i consells. És a dir, Mn. Josep Torras va viure i morir servint els germans que el Senyor li havia encomanat, i això fins al final. No podem, doncs, fer res més que donar gràcies a Déu per la seva vida sacerdotal i per concedir-nos de fer una part, gran o petita, de la nostra vida amb ell, tenint-lo de company de camí.

Les paraules de Jesús que hem escoltat en l'evangeli, que ens ha estat proclamat, ens parlen de mort plena de vida: *Si el gra de blat, quan cau a terra, no mor, queda sol, però*

si mor, dóna molt de fruit. És possible que la mort sigui plena de vida? En la simple raó humana hi veiem una contradicció; però des de la fe, que eixampla l'horitzó de la raó, hi veiem una veritat que, en el moment de la mort d'una persona estimada, ens omple d'esperança. Certament que Jesús quan ens diu que el gra de blat si mor dóna molt de fruit es refereix a ell mateix. Jesús és el gra de blat que mor i dóna fruit. Ell, amb la seva mort i resurrecció, ha obert el camí de l'esperança més enllà de la mort. La mort de Crist és la mort oferta per la salvació de tots els homes. I així és: la seva mort redemptora en la creu és la font de la salvació de la humanitat. Aquest és el «molt de fruit» que dóna el gra de blat, Jesús, el Fill etern de Déu, el Redemptor de tots els homes.

Però, al mateix temps, les paraules de Jesús ens parlen de tots aquells que, essent els seus deixebles, lluiten per ser el gra de blat que mor i dóna fruit; d'aquells, com ens ha dit Jesús, *que no estimen la pròpia vida en aquest món (i així) la guarden per a la vida eterna.* Donar la vida pels germans és la crida que Mn. Josep Torras va sentir en la seva infància i joventut. La seva resposta generosa no fou solament en el moment de l'ordenació sacerdotal, sinó que es va fer ben present en tots els ministeris amb els quals va servir l'Església i les persones encomanades. I això, estimats germans, ens omple d'esperança. La seva mort no és el final. En la seva mort, tot el que ell ha fet, amb amor i fe, dóna fruit, perquè és participació en la mort de Crist, el gra de blat que mor i dóna fruit. Recordem-nos-ho una vegada més: no hi ha res de la vida d'una persona, que hagi viscut amb un cor ple de fe, d'esperança i de caritat, que no tingui valor d'eternitat, que en la providència de Déu no doni fruits, en els temps i en els llocs que el Senyor hagi disposat.

La nostra pregària pel nostre germà en el moment de la seva mort és, doncs, amarada d'agraïment i d'esperança. Una esperança que va més enllà de la mort i que, des de la fe en Jesucrist, mort i ressuscitat, ens parla de vida eterna i de resurrecció. El profeta Daniel ens ha dit: *La multitud dels qui dormen a la pols de la terra es desvetllarà.* El que el profeta havia anunciat pren en Crist la plena llum. Nosaltres sabem que pel baptisme hem estat incorporats a la seva mort per a poder participar de la seva resurrecció. Amb aquesta esperança enterrem els nostres germans que han fet el traspàs, sabent que dormen a la pols de la terra; però amb la certesa, que neix de la fe, que Crist, quan es manifesti ple de glòria i de majestat a la fi dels segles, els desvetllarà per a participar en la vida per sempre. Per als qui han cregut i esperat en ell i han obert el seu cor a la misericòrdia que perdona i guareix, que purifica i allibera, la segona mort

no tindrà cap poder, sinó que viuran per sempre en l'eternitat de Déu, on Déu mateix serà tot per a tots.

Aquesta és la nostra pregària esperançada en el moment del comiat del nostre estimat germà Mn. Josep Torras: tenim la certesa de la seva resurrecció per a la vida, ja que sempre cregué i esperà en Jesús, el rostre de la misericòrdia del Pare. I la nostra esperança és tal que, mirant la seva vida generosament lliurada pels altres per amor a Crist, prenen ple sentit les paraules que hem escoltat: *Els justos resplendiran com la llum del firmament, els qui hauran conduït el poble pel bon camí brillaran com els estels per sempre més*. No solament ell restarà sempre en el nostre cor, sinó que més enllà, en Déu, resplendirà i brillarà per sempre més, participant de la vida de la glòria que Crist ha aconseguit per a tots nosaltres amb la seva mort i resurrecció.

Germans, ¿com podria, en l'enterrament d'un sacerdot, deixar de fer present Maria, la mare del Senyor? En el cor de tot sacerdot Maria ocupa un lloc important. Els qui som cridats a tenir en les nostres mans Jesús, realment present en el sagrament del seu Cos i la seva Sang, no podem deixar mai de mirar Maria i aprendre d'ella l'amor a Jesús i al seu Cos, que és l'Església. Però, al mateix temps, Maria té per als sacerdots, si pot ser, un amor de predilecció; ja que són els qui porten en els seves mans Crist que es dona i perdona; però també, perquè així sigui veritat, l'han de portar en el seu cor. Aquesta és la maternitat sacerdotal de Maria: portar-nos a Crist, gran sacerdot per sempre. Que Maria, en les advocacions de Valldaura, en la parròquia on ell serví en els darrers anys de la seva vida ministerial, i del Carme, en aquesta parròquia on nasqué i visqué Mn. Torras, sigui mare i reina de Misericòrdia per al seu fill que volgué sempre estimar Crist, sobre totes les coses, al qual sigui donat, en la vida i en la mort del nostre germà Mn. Josep Torras i Bacardit, tot honor i tota glòria, pels segles dels segles. Amén.

FUNERAL EN SUFRAGI DE MONS. XAVIER ECHEVARRÍA

Basílica de Santa Maria - Igualada, 15-12-2016

Rm 5,5-11 // Jn 14,1-6

Acabem d'escoltar en l'evangeli: *Que els vostres cors s'asserenin. Confieus en Déu, confieus també en mi*. I aquestes paraules de Jesús ressonen de manera especial en aquests moments en què el dolor envaeix el nostre cor per la mort de Mons. Xavier

Echevarría, prelat de l'Opus Dei. Un dolor, però, ple d'esperança en l'amor misericordiós de Déu. Des del primer moment, en la nit del dimarts, quan ens va arribar la trista notícia de la seva mort, vàrem quedar sorpresos i colpits per la mort d'una persona estimada, d'una persona que ens ha fet tant de bé! Dins la prelatura, el qui és el prelat és anomenat «pare», «el nostre pare». I, certament, Mons. Xavier Echevarría ho fou, no solament de paraula, sinó sobretot amb la seva vida lliurada de pare i pastor, donant la vida a imitació de Crist. I això de manera intensa i incansable, fins al darrer moment de la seva vida, durant els vint-i-dos anys en què ha exercit el seu ministeri de prelat de l'Obra. *Per a servir l'Església* és el títol d'un llibre seu on es recullen diverses homilies pronunciades amb motiu de diferents ordenacions sacerdotals. Podríem dir que els textos recullen allò que ell malda per viure: una vida de servei a l'Església, a tots i cada un dels qui tenia encomanats; una vida de servei teixida amb el fil senzill de les coses de cada dia. Primer, viscut com a batejat, com a infant, com a jove que sent la crida a ser del tot del Senyor i s'hi dona generosament. Més tard, com a prevere, i, finalment, com a bisbe. Sempre, com a pare i pastor, ha volgut identificar-se amb Crist servidor, seguint les petjades del fundador de l'Opus Dei, sant Josep maria Escrivà, en el solc també d'un altre home sant, Álvaro del Portillo, dels quals va ser sempre ben a prop, tant físicament com espiritualment.

Una vida de servei a favor dels germans, d'una manera senzilla intentant de fer la vida agradable als altres. Ha animat sempre tothom qui tingués al seu davant a ser homes i dones de pau, siguin on siguin, àdhuc en moments de tensió o enmig de les contradiccions de cada dia, en moments de crisi de cada família o de dificultats personals o socials. Un servei entès com a font de l'alegria. De fet, ha procurat acompanyar amb un somriure i fins i tot amb una nota de bon humor cadascun dels seus consells, de les seves paraules. Les seves correccions paternals han estat sempre acompanyades de dolcesa i d'esperit positiu. L'esperit de servei l'ha portat a procurar ser ben fidel a la vocació rebuda i a les tasques que el Senyor, en el si de l'Església, li ha anat demanant al llarg de la seva vida. Aquesta finor d'esperit l'ha portat a encomanar els fidels de la prelatura i aquelles persones amb qui s'ha trobat en el camí de la vida. Segons m'han comentat, molt a prop del seu traspàs, el qui l'acompanyava va sentir que deia unes paraules que no va sentir bé. Es va acostar i li va preguntar si estava preguntant i ell va contestar: «Estic demanant per la fidelitat de les meves filles i dels meus fills.» Aquestes van ser les seves darreres paraules. Poc després moria.

Una fidelitat podríem dir també creativa, en el sentit de no repetir mimèticament el mateix, sinó de cercar d'adaptar l'esperit de l'Obra rebut a les circumstàncies i al món que canvia. Ha cercat, així, nous horitzons d'evangelització. En aquest sentit, l'esperit de servei, l'estimació, l'ha portat a animar sempre i tothom a un apostolat generós. Un apostolat entès com un sentir com a pròpies les necessitats dels altres. No restar indiferent davant les necessitats dels altres; també la necessitat de Déu i de la fe. Sofria amb els qui sofrien. Aquesta era una expressió més de la sensibilitat envers cada persona, per petita i desconeguda que fos. Molts recordareu les catequesis sobres les obres de misericòrdia, tant espirituals com corporals, durant l'Any de la Misericòrdia.

I és que la vida, estimats germans, té aquest sentit: donar la vida, servint els germans perquè visquin l'autèntica felicitat, com el Crist ho visqué: *No he vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la vida per molts* (Mt 20,28). I l'amor i el servei ben concret per a portar l'escalf de l'amor de Crist a tots, com ens deia Mons. Echevarría, en la seva carta de l'Advent d'aquest any: *No deixeu de recordar-vos aquests dies de la gent sola o que passa necessitats, i d'aquells que podem ajudar d'una manera o d'una altra, conscients que els primers beneficiats som nosaltres mateixos. Procureu encomanar aquesta sol·licitud tan cristiana a parents, amics, veïns, col·legues. Quin detall tan cristià, entre tants, el d'alguns fidels de l'Obra que durant algunes nits van a oferir una mica de menjar i de beure a persones sense llar!*

En el moment de la mort d'una persona, més enllà del dolor pel traspàs, els cristians avivem la nostra esperança, fonamentada en la certesa de l'amor de Déu. Sant Pau ens ho ha recordat en la primera lectura: *L'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor.* L'acció de l'Esperit dona al nostre cor la certesa de l'amor de Déu. El Senyor mai no abandona la seva Església, mai no abandona ni un de sol dels seus fills. L'Esperit Sant actua en el cor dels qui creuen en Jesús i en la seva vida es manifesta l'obra de Déu. D'ací ens neix a nosaltres la certesa que sempre, en tota la seva vida, l'amor de Déu ha acompanyat el nostre germà, el bisbe Xavier Echevarría. Per això, la nostra pregària és plena de l'esperança en l'amor misericordiós de Déu, en la força de la sang de Crist vessada per nosaltres, que ens allibera i salva, que ens purifica i enforteix.

Preguem per ell, doncs, amb l'esperança posada en la infinita misericòrdia de Déu que perdona i purifica, perquè el Senyor l'aculli en el seu regne, on s'ha presentat acompanyat de la pregària i de l'estima de moltíssimes persones d'arreu del món. També de Catalunya, on molts guarden consells ben pràctics per a viure avui la fe com un trobament ben actual i viu amb Jesús que ens espera en cada persona i cada esdeveniment. Aquesta és la vida cristiana: viure amb Crist, viure per Crist; aquell al qual confessem enmig del nostre món com l'únic salvador de tots els homes i de tot l'home. Sí, com Crist mateix ens ha dit: *Jo sóc el camí, la veritat i la vida.*

Preguem pel nostre germà difunt i posem la confiança en el Senyor. Deixem que ressonin unes paraules de Mons. Echevarría, escrites en l'Any de l'Eucaristia, per a portar-nos a la font de la nostra pau i joia profundes: «Jesús s'ha quedat en l'Eucaristia com a remei de la nostra flaqueza, dels nostres dubtes, de les nostres pors, de les nostres angoixes; per a curar la nostra soledat, les nostres perplexitats, els nostres desànims; per a acompanyar-nos en el camí; per a sostenir-nos en la lluita. Sobretot per a ensenyar-nos a estimar, per a atreure'ns al seu Amor. "Quan contempleu la Sagrada Forma exposada en la custòdia, damunt l'altar, mireu quin amor, quina tendresa la de Crist. Jo m'ho explico, per l'amor que us tinc; si poguéu estar lluny treballant i, al mateix temps, ben a prop de cada un de vosaltres, amb quin gust ho faria!" Crist, però, sí que ho pot!, I ell, que ens estima amb un amor infinitament superior al que puguem tenir tot els cors de la terra, s'ha quedat per tal que puguem unir-nos sempre a la seva Humanitat santíssima, i per ajudar-nos, per consolar-nos, per enfortir-nos, perquè siguem fidels.»

Encomanem el nostre germà, pare i pastor, el bisbe Xavier Echevarría a la intercessió maternal de Maria. Ell la va invocar amb tendresa filial com a mare i a les seves mans va deixar la seva vida i la seva mort. I, de fet, va morir el dia de la Mare de Déu de Guadalupe, advocació molt apreciada per ell. El vicari auxiliar de l'Obra explica que, en els darrers moments, pregava a la Mare de Déu de Guadalupe. Els qui l'acompanyaven li preguntaren: «Vol que li posem una imatge de la Mare de Déu de Guadalupe a la vista?» Ell va respondre: «No fa falta; encara que no vegi el quadre, la sento amb mi.» Posem la seva vida de servei en mans de santa Maria: que ella intercedeixi per ell i per la gran família de l'Opus Dei arreu del món i per tots nosaltres. Amén.

NADAL DEL SENYOR - 2016**Missa de la nit**

Catedral de Vic, 24-12-2016

És tan gran el misteri que celebrem per Nadal que aquesta nit santa volem estar ben desperts, amb els ulls del cor ben oberts, perquè la llum de la nit santa de Nadal ens arribi ben endins del nostre ésser. Sí, necessitem la llum d'aquesta nit santa. Necessitem parar-nos davant el misteri que, en aquesta nit de Nadal, celebrem. Necessitem parar-nos perquè volem escoltar, una altra vegada, com és de sorprenent que Déu s'hagi fet home, que el Senyor s'hagi fet proper a nosaltres, que el Fill de Déu sigui carn de la nostra carn, que el Creador s'hagi fet part de la creació. És tan sorprenent per a nosaltres, tan inaudit i tan escandalós per a molts, que no podem deixar cada nit de Nadal de meravellar-nos del Misteri del naixement de nostre Senyor Jesucrist.

El profeta Isaïes ens ha parlat d'un poble que ha passat de la fosca a la llum, de la tristesa al goig, que ha vist com el jou que l'esclavitzava ha estat trossejat. I tota aquesta victòria de llum, de goig i de llibertat és l'obra d'un nen: *Ens ha nascut un noi, ens ha estat donat un fill... Déu li ha posat aquest nom:... Príncep de pau*. Aquestes paraules del profeta han tingut la seva realització en Jesús, el Fill de Déu fet home per la nostra salvació. La festa de Nadal és la festa de l'Encarnació del Senyor i de la seva manifestació. Nosaltres, una vegada més, en aquesta santa nit som testimonis d'aquesta manifestació, del misteri amagat des de tots els segles i que ara ens ha estat revelat. Com ens ha dit sant Pau: *Sí, germans, s'ha revelat l'amor de Déu que vol salvar tots els homes*.

És tan reduïda la nostra capacitat de meravellar-nos que necessitem desvetllar tot el nostre cor per a viure amb profunditat i agraïment el misteri de Nadal que avui se'ns ofereix. Ens diu sant Agustí: «Desvetlla't, home: Déu per tu s'ha fet home. *Desvetlla't, tu que dorms, ressuscita d'entre els morts i el Crist t'il·luminarà*. Tu estaries mort per sempre més si ell no hagués nascut en el temps. Mai no t'hauries deslliurat de la carn de pecat si ell no hagués pres una carn com la nostra, pecadora. T'hauria posseït una misèria perpètua si no hagués esdevingut aquesta misericòrdia. No hauries reviscut si ell no s'hagués reunit amb la mort. Hauries defallit si ell no t'hagués ajudat. Hauries estat perdut si ell no hagués acudit» (Sermó, 185). Sí, germans estimats, desvetllem-nos per rebre la gràcia d'aquest nou Nadal que celebrem.

Però solament des de la pobresa, la humilitat i la senzillesa podem acollir aquell que per nosaltres es fa pobre, humil i senzill. Perquè d'aquesta manera és com el misteri amagat des de la creació ara se'ns ha revelat. El Cèsar August, el qui es pensava ser l'amo del món en aquells moments, amb les seves ordres de fer empadronar tots els seus súbdits, podia pensar que tenia la història del món a les seves mans. Però el món està sempre en mans de Déu, i la història de la humanitat sencera no té cap altre centre que aquella menjadora de l'establia de Betlem, on dorm un nen tot just nat, faixat amb bolquers, al qual posaran el nom de Jesús. La seva mare Maria, pobra i humil, obedient i confiada en Déu, és la qui l'acull amb amor de mare, tot reconeixent que és el seu creador i el seu Senyor. L'espòs de Maria, Josep de Natzaret, no se'n sap pas avenir, de la bellesa i la tendresa del fill que li ha estat donat de les entranyes virginals de la seva esposa. I ells dos no tenen prou ulls per a mirar, ni cor per a estimar com cal aquell que amb plor humà assenyala la presència d'un Amor més gran; aquell amor ple de tendresa que ells mai no haurien ni pensat ni somiat. Maria i Josep foren els primers a rebre tot l'Amor que brollava del qui és, des d'aquell moment i per tota l'eternitat, el rostre de la Misericòrdia del Pare. I ells, al mateix temps, foren els primers a retornar, amb el seu cor agraït, tan sols una espurna de l'amor que brollava del rostre de l'Infant diví, com aquella bardissa que va meravellar Moisès i que cremava sense consumir-se.

En aquell indret, la nit santa del primer Nadal, hi havia uns pastors, vetllant al ras. Ells ens representen i ens personifiquen a tots nosaltres, a tots els qui volem reconèixer, adorar i estimar Jesús, nascut a Betlem. Els pobres són els primers a rebre la notícia del naixement del Salvador. Es compleix en ells el que Jesús mateix dirà: *Els pobres són evangelitzats*. I així és: solament el qui, amb cor de pobre i mirada d'infant, escolta l'anunci de l'Evangelí, la bona Nova de Jesucrist, la podrà acollir per tal que doni fruits de salvació i de vida. Fou un àngel el qui va portar l'anunci de Nadal als pastors. Un anunci que vol dur l'alegria a tot el poble: *Avui, a la ciutat de David, us ha nascut un salvador, que és el Messies, el Senyor*. I l'àngel dóna les seves senyes als pastors: *Trobareu un nen en bolquers, ajagut en una menjadora*. El que l'àngel ha dit als pastors és una de les paradoxes de l'evangelí i de la fe cristiana. Ell ha parlat d'un salvador, d'un Messies, d'un Senyor; les senyes del qual són les d'un nen indefens i pobre. Com pot ésser un salvador un nen tot just nat? Com podrà agafar l'espasa el Messies alliberador si està faixat amb bolquers? Quin senyor serà aquest que porta per cognom la menjadora, ja que en ella ha estat posat?

Però aquells pastors, els primers i els mestres dels adoradors de Crist al llarg de tots els segles, se'n van anar corrents i *tot van trobar-ho com els ho havien anunciat*. I què és el que van trobar? Aquell infant en braços de Maria. Un infant i solament un infant, tendre i dèbil, abrigat per Maria i amb un foc encès per Josep. I en aquell rostre humà, en aquella pobresa van saber descobrir tota la grandesa i el poder de l'amor del Salvador, del Messies, del Senyor. El mateix evangelista, sant Lluç, ens narra com trenta anys més tard hi ha una altra trobada semblant amb Jesús. Fou la d'aquell que va descobrir en el signe més pobre de Déu, Jesús clavat, sofrint i morint en la creu, rebutjat i objecte de mofa per la multitud, tota la saviesa i el poder de Déu. Fou el bon lladre que el reconegué com a Rei d'eternitat, com el qui és capaç d'obrir les portes de la vida eterna: *Jesús, recordeu-vos de mi quan arribeu al vostre Regne (Lc 23,42)*. I dels llavis de Jesús van brotar les paraules de misericòrdia: *T'ho asseguro: avui seràs amb mi al paradís (Lc 23,43)*.

Aquest és el misteri de Nadal: el Fill de Déu s'ha fet home com nosaltres perquè nosaltres puguem ser divinitzats, siguem participants de la naturalesa divina. El misteri de Nadal és el misteri de la filiació divina dels qui creuen i estimen Jesús; en el Fill estimat del Pare, nosaltres esdevenim fills de Déu. Nadal ens fa mirar, doncs, Jesús, el seu rostre humà ple de la resplendor de la glòria del Pare. Per això el càntic de la nit de Nadal és el dels àngels: *Glòria a Déu a dalt del cel i a la terra pau als homes que estima el Senyor*. Nadal ens porta a la certesa de l'amor de Déu; a la certesa que Déu és amor misericordiós; a la certesa que tots som estimats de Déu. I d'aquesta certesa ens neix la seguretat que Déu mai no ens abandona; la certesa de la meravella de la vida humana, un do de Déu. El convenciment que viure significa caminar entre les mans del qui és amor que mai no falla, amor que mai no es cansa d'estimar. La nit de Nadal ens retorna l'alegria de la vida humana; l'alegria de viure sabent que la mort ha estat vençuda, perquè el qui és la Vida l'ha mort morint per nosaltres.

És això el que celebrem en cada eucaristia: Jesús, vertader Déu i vertader home, s'ofereix per nosaltres, perquè en ell tinguem vida, i vida eterna. Que en aquesta missa de mitjanit de Nadal descobrim Jesús present entre nosaltres i com aquells pastors el reconeguem, l'adorem i el servim. Amén.